

Marija Znika

Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje
Strossmayerov trg 2
10000 Zagreb
mznika@ihj.hr

ODREĐENOST KOMPARATIVA I SUPERLATIVA

U radu se analiziraju komparativi i superlativi s obzirom na mogućnost izricanja određenosti.

1. U jezikoslovlju obilježenom dominacijom morfologije čini se neupitnom tvrdnja da su komparativ i superlativ određeni – jer se sklanjaju po zamjениčkoj promjeni po kojoj se sklanjaju i određeni oblici¹ opisnih pridjeva u pozitivu.

Činjenica da se po zamjениčkoj promjeni sklanjaju i neki neopisni pridjevi uglavnom se zanemaruje i ne dovodi u vezu s određenim oblikom opisnih pridjeva. Dok se u hrvatskom jeziku određenost komparativa i superlativa oslanja na oblik i sklonidbu opisnih pridjeva, u drugim se jezicima oslanja na upotrebu određenoga ili neodređenoga člana.

Polazeći od oblika i ostajući na razini oblika, deklinacijskoga tipa, tvrdnja se čini ispravnom. O sadržaju toga oblika ne govori se ništa, ali se razumijeva (ili i kaže) da su ti pridjevi ne samo oblikom i tipom sklonidbe nego i značenjski određeni, da izriču određenost sličnu onoj izraženoj članom². Iz oblika pridjeva, iz njihova sklonidbenoga tipa, tako se nerijetko zaključuje o sadržaju i značenju pridjeva u takvim oblicima.

Noviji uvidi u narav odnosa u jeziku pokazali su da se između izraza i sadržaja ne može pretpostaviti bezuvjetno postojanje uzajamno jednoznačnih odnosa, tj. da se jednom izrazu ne mora uvijek pridružiti samo jedan sadržaj i da se, s druge strane, isti sadržaj ne mora uvijek izraziti samo na jedan način. Primjeri pokazuju

¹ "Komparativ i superlativ sklanjaju se sasvijem kao određeni pridjev." T. Maretić, *Gramatika*, str. 216.

² *Isto*, str. 194.

da se isti sadržaj može izraziti na više načina i da jedan izraz može biti homoniman i sadržavati više sadržaja. Tako se sadržaj “zapovijed” može ovako izreći:

Hajde, naređujem ti da jedeš! – što se može promatrati kao rečenica, ali i kao viši stupanj organizacije, to jest tekst;

Moraš jesti! – zapovijed je izražena rečenicom;

Jedi! – zapovijed je izražena gramatičkim oblikom.

Morfem *-i* može biti izraz za:

– drugo lice imperativa;

– dativ jednine imenica ženskoga roda tipa *žena*;

– nominativ množine imenica muškoga roda tipa *oblak* itd.

2. Ako se između izraza i sadržaja ne može pretpostaviti postojanje trajnoga uzajamno jednoznačnoga odnosa, to znači da se na temelju izraza ne može jednoznačno pretkazivati sadržaj, a ni na temelju sadržaja da se ne može jednoznačno pretkazivati izraz. Kako jezik ipak valja opisivati na svim njegovim razinama, i na izraznoj i na sadržajnoj, mora se ustanoviti koje je polazište u njegovu opisu najsvrhovitije. Je li svrhovitije polaziti od nižih razina, npr. od morfologije, pa promatrati koje se jedinice viših razina (sintaktičke, semantičke) mogu prepoznati u jedinicama tih nižih razina ili početi od jedinica viših razina i promatrati kako se njihove jedinice ostvaruju, kakav izraz dobivaju na nižim razinama.

3. Od Hamma i Ivšića do današnjih gramatika svi se slažu da se komparativi i superlativi sklanjaju kao pridjevi u određenom obliku, dakle po zamjениčkoj ili dužoj promjeni. To se ni u ovom tekstu ne osporava.

Ono što se ovim tekstom želi problematizirati, to je pitanje izricanja (ne)određenosti oblicima komparativa i superlativa opisnih pridjeva. Pokušava se istražiti je li u takvih oblika sadržana ne samo oblična određenost opisnih pridjeva, koja se može očitati iz činjenice da se sklanjaju po zamjениčkoj promjeni kao i pozitivni opisnih pridjeva, nego i značenjska određenost koja bi bila utvrđiva pitanjem *koji*, kako se čini u slučaju pridjeva s neutraliziranom gramatičkom oznakom određenosti. Ili konkretno:

a) Izriču li komparativ i superlativ određenost, jer su oblikom određeni? Imaju li i značenje određenosti?

b) Mogu li komparativ i superlativ izricati i neodređenost koja bi bila utvrđiva pitanjem *kakav* kao u neodređenih oblika opisnih pridjeva?

c) Kako ih svrstati pri podjeli pridjevnih oblika? Na one koji i oblikom izriču određenost, one koji su neutralni s obzirom na oblik i one koji su neutralizirani s obzirom na oznaku određenosti?

Pođe li se samo od njihova morfološkog oblika, od morfemski izražene određenosti, teško se može objasniti npr. razlika u određenosti i neodređenosti pridjeva, s jedne strane onih na *-ski*, *-nji*, *-šnji*, *-ji*, a s druge strane onih na *-ov*, *-ev*, *-in*.

Oblik *-ski* s dočekom na dugo *-i* te zamjenička sklonidba pridjeva na *-ski* sugeriraju određenost, a odsutnost takva oblika i imenička promjena pridjeva na *-ov* sugeriraju neodređenost.

Očito je da sam oblik ne može biti jedini kriterij za utvrđivanje određenosti i neodređenosti jer obliku dviju navedenih skupina pridjeva nedostaje izraz za izricanje drugog člana semantičke opreke određeno \neq neodređeno. Ako nedostaje drugi izraz za drugi član opreke, postavlja se pitanje je li jedini postojeći izraz jednoznačan s obzirom na određenost, tj. izriče li samo određenost ili samo neodređenost, ili mu se mora pretpostaviti mogućnost da jednim oblikom može izricati oba sadržaja: i određenost i neodređenost.

Ako se iz samoga oblika ne može zaključiti izriče li pridjev određenost ili ne, mora se pokušati iznaći drugo sredstvo koje bi moglo pokazati jesu li komparativi i superlativi opisnih pridjeva određeni ili su neodređeni.

Budući da su jezična sredstva nedostatna i nedovoljno razabirljiva, mora se u analizi iskoristiti mogućnost koju nude metajezična sredstva, u ovom slučaju pitanja: *koji, kakav*. Kao što se status odnosnih i posvojnih pridjeva, u kojih je gramatička oznaka određenosti neutralizirana u jednom obliku pa on time nije samo određen, a ni samo neodređen, utvrđuje pitanjima *koji, kakav*, o čemu svjedoče primjeri atributne i predikatne upotrebe tih pridjeva³, mislimo da bi se na isti način moralo utvrđivati i semantički status komparativa i superlativa. Dakle, utvrđivati ga uz pomoć pitanja *kakav* i *koji* pa ili dokazati postojanje semantičke opreke određeno \neq neodređeno ili dokazati da takva opreka ne postoji, sve neovisno o obliku (izrazu) koji analizirani komparativi i superlativi imaju.

Potvrdu za nevezivanje sadržaja određeno-neodređeno uz različitost izraza nalazimo i u Rehákovu tekstu *Od hipotetičkog do egzaktnog u jeziku*, str. 18–19: “Komparativ i superlativ pridjeva u okviru morfološke promjene ‘određenost – neodređenost’ imaju samo određeni oblik. Mogućnost postojanja neodređenog oblika kao opreke postoji, ali se u jezičnom sustavu ne iskorišćuje. (Npr. imamo oblik komparativa *marljiviji*, a nemamo **marljivij*.)” Ta se mogućnost sada u jeziku ne koristi, ali se u ranijim razdobljima razvoja hrvatskoga jezika koristila, tj. semantičkoj opreci određenost \neq neodređenost odgovarala su i dva prikladna izraza: jedan za određenost, drugi za neodređenost (J. Hamm, *Staroslavenska gramatika*, str. 139). Dokidanjem izrazne raznolikosti pri izricanju opreke po određenosti nije se istodobno ukinula i značenjska razlika među tim dvama oblicima. Ako se između sadržaja opreke određeno \neq neodređeno, s jedne strane, i izraza te opreke, s druge strane, ne može utvrditi ovakav odnos: ako određeno, onda **-ji, naj-ji**, ako neodređeno, onda ***-j, *naj-j**, to ni na koji način ne utječe na status kategorije određenosti, nego samo govori nešto o izrazu te kategorije, točnije kazuje da se oba značenja, sadržana u opreci, izražavaju jednim jedinim oblikom, da dakle imaju za izraz jedan oblik. Ako se različiti sadržaji izražavaju jednim jedinim oblikom, onda se iz toga jednog oblika ne može jednoznačno zaključivati da on izriče samo određenost

³ M. Znika, *Odnos atribucije i predikacije*.

ili samo neodređenost. Najviše što se može utvrditi jest to da u tom jednom obliku može biti neutralizirana semantička opreka određeno \neq neodređeno, pa je taj jedan oblik istodobno izraz i određenosti i neodređenosti. Međutim primjer kao:

Kuća je carska.

u kojemu pridjev *carski*⁴, uvršten kao predikatno ime odgovara na pitanje *kakav*, bje-lodano pokazuje da pridjev *carski* izriče neodređenost. Isto tako primjer:

Dodaj mi bratov kišobran.

u kojemu je pridjev *bratov*⁵ uvršten kao atribut uz *kišobran* – odgovara prije svega na pitanje *koji kišobran*, što znači da izriče određenost.

Polazeći od oblika može se pokazati izokrenuta značenjska optika. To je dosta-tan razlog da se u opisu određenosti ne polazi od oblika, nego od kategorije odre-đenosti, od pridjevnoga vida i njegovih dviju oznaka, /+određeno/ i /-određeno/, i da se promatra kako se one izražavaju u različitim skupinama pridjeva. Tako se došlo do konstatacije:

a) da neki pridjevi imaju mogućnost obličnog (morfološkog) razlikovanja određenosti i neodređenosti,

b) da su drugi, koji kao značenjski razred imaju mogućnost obličnog razliko-vanja određenosti i neodređenosti, oblikom neutralni s obzirom na određenost, osobito u nekim padežima u množini,

c) a da je nekima vidska oznaka neutralizirana u jednom obliku koji ti pri-djevi imaju, pa se na temelju njihova oblika nikako ne može jednoznačno zaključiti o njihovoj određenosti (R. Katičić, *Sintaksa*, str. 385 i d.).

Problem izricanja određenosti prisutan je, vidimo, već i u pozitivu opisnih pridjeva (naravno, zanemari li se naglasak). To daje mjesta tvrdnji da se opreka određeno \neq neodređeno u pridjeva u većem dijelu hrvatskih narječja, pa čak i u dijelu novoštokavskoga narječja – u kojemu se inače najbolje sačuvala – gubi (D. Brozović, *Jezik... hrvatski ili srpski*, str. 117) i da se određenost počinje izražavati drugim sredstvima⁶.

Ako kategoriju određenosti imaju pridjevi u pozitivu, postavlja se pitanje imaju li je (i jesu li je imali) pridjevi u komparativu i superlativu.

S gledišta oblika čini se da su i komparativ i superlativ danas samo određeni, da izriču samo određenost: *pametniji, najpametniji, hrabriji, najhrabriji*.

⁴ U kojemu je u tom jednom obliku neutralizirana opreka određeno i neodređeno i koji se sklanja po zamjeničkoj promjeni.

⁵ U kojemu je isto tako u tom jednom obliku neutralizirana opreka određeno i neodređeno, a sklanja se po imeničkoj promjeni. "Posvojni pridjevi (...) na -ov i -in, drže se po pravilu neodređenoga sklanjanja." T. Maretić, *Gramatika*, str. 197.

⁶ I. Pranjković, *Izražavanje neodređenosti/određenosti...*, str. 343–350; J. Silić, *Kategorija neodređenosti/određenosti...*, str. 401–406.

Ako danas komparativ i superlativ imaju oblik kakav imaju određeni oblici pridjeva, nameću se barem dva pitanja:

a) jesu li u sebi imali opreku određeno \neq neodređeno, i

b) je li ta opreka sačuvana i danas i može li se lingvistički dokazati njezino eventualno postojanje?

Da bismo razumjeli današnje stanje s obzirom na komparativ i superlativ u hrvatskom jeziku, potrebno se osvrnuti na te oblike u staroslavenskom jeziku.

J. Hamm u svojoj *Staroslavenskoj gramatici*, str. 145, navodi: "(...) komparativ je uglavnom izgubio neodređeno značenje i neodređene (nominalne) oblike te zadržao samo složenu (pronominalnu) promjenu (...) prešli su svi komparativi u kategoriju običnih određenih (složenih) pridjeva" tipa: *bosbi-i*, *bosa-ja*, *boso-je*.

Iz Hammovih tvrdnji može se zaključiti:

1. **Komparativ**, a onda i superlativ koji se od njega tvori predmetkom *naj-*, **imao je i neodređeno značenje i neodređene oblike**, uz određeno značenje i određene oblike.

2. Ako su se oblici komparativa počeli sklanjati po složenoj zamjениčkoj promjeni, to još uvijek ne znači da su izgubili svojstvo izricanja i neodređenosti. Tvrdnja se jasno odnosi samo na oblik, ali ne i na značenje toga oblika.

Hammovu tvrdnju potkrepljuje i Stjepan Ivšić u svojoj *Poredbenoj slavenskoj gramatici*, str. 324, govoreći o upotrebi određenih i neodređenih oblika pridjeva: "U staroslavenskom jeziku dolazi određeni oblik po pravilu u atributnoj, a neodređeni u predikatnoj službi." Ta se razlika od svih slavenskih jezika najbolje održala u štokavskom govoru, ali je i tamo poremećena jer se neki pridjevi upotrebljavaju samo u određenim oblicima, a drugi samo u neodređenim. Samo određeni oblik imaju danas i komparativi i pridjevi na *-ski*, *-ji*, a pridjevi na *-ov*, *-in* imaju uglavnom neodređene oblike. Ivšić donosi dva ključna dokaza:

1. pridjev je u predikatnoj službi bio u neodređenom obliku,

2. *komparative* pridjeva on svrstava uz odnosne pridjeve na *-ski*, *-ji* koji imaju samo jedan oblik koji se sklanja po zamjениčkoj promjeni. Ivšić ne tvrdi da ti komparativi i spomenuti pridjevi tada i izriču samo i jedino određenost, on govori o obliku, a ne i o značenju tih oblika.

O obliku govori i J. Hamm u *Kratkoj gramatici hrvatskosrpskog jezika...*, str. 38: "Dulji oblici nastali su spajanjem kraćega pridjeva i demonstrativne (pokazne) zamjenice te služe za određenije označivanje pojmova kojima pridjev služi kao atribut. Iz opreke kraći pridjev (za oznaku vrste) – dulji pridjev (za oznaku što je pojedinačno, individualno, ili što je određenije istaknuto) prvi se zovu neodređeni, a drugi određeni". I malo dalje na istoj stranici: "Svi pridjevi ne mogu imati i kraće i dulje oblike (podcrtala M. Z.). Prisvojni pridjevi na *-ov*, *-ev*, *-in* npr. u nominativu jednine mogu imati samo kraće oblike, dok – obrnuto – pridjevi na *-iji*, *-ji*, *-ski*, *-čki* i poneki na *-ni* (koji se ne daju pretvoriti u *-an*) i u nominativu jednine i u ostalim padežima imaju samo dulje, *formalno morfološki određene oblike*, pa i onda ako im

je značenje šire, općenitije, ispor. Ivanov, Jakovljevi, sestri – pametniji, dulji, suši (od suh-ji, v. §20) i uopće svi komparativi (podcrtala M. Z.), zatim gradski, jugoslavenski, vraški, junački, bojni itd.”

Hamm točno zaključuje da su pridjevi koji imaju jedan oblik **formalno, morfološki određeni**, ali ne moraju uvijek i jedino biti samo **značenjski određeni**. Nadalje, Hamm u takve oblike izrijekom ubraja i komparative, iz čega se može izvući jedino valjan zaključak da su komparativi, a onda i superlativi koji se od njih tvore, samo formalno, samo morfološki, dakle izrazom određeni, ali ništa ne kazuje da bi oni morali biti i sadržajem i značenjem samo i jedino određeni.

Ako su pridjevi, pa onda i njihovi komparativi i superlativi mogli u stsl. izricati i određenost i neodređenost posebnim oblicima, od kojih jedne skupine danas više nema, može se pretpostaviti da oni i danas u nekim pozicijama mogu izricati neodređenost bez obzira na jedan jedini oblik koji se danas poklapa s određenim oblikom pridjeva. Ako su gramatički ovjerene rečenice:

On je pametniji. On je danas najbolji.

a ovjerene su, i ako one odgovaraju na pitanje *kakav*, a odgovaraju, onda se oblicima *pametniji, najbolji* mora pretpostaviti izricanje neodređenosti u toj poziciji, dakle u poziciji predikatnoga imena.

U poziciji atributa moguće je iste oblike *pametniji, najbolji* razumjeti i kao određene i kao neodređene pa pitati i *kakav* i *koji*, što znači da se na temelju oblika komparativa i superlativa ne može zaključivati samo i isključivo da oni izriču određenost.

Što se tiče utvrđivanja današnjega statusa kategorije određenosti u oblicima komparativa i superlativa opisnih pridjeva, bit će korisno poći od kategorije određenosti i promatrati ostvaruju li se obje oznake te kategorije u obliku komparativa i superlativa. Od pomoći nam mogu biti metajezična sredstva – pitanja: *kakav* za neodređenost i *koji* za određenost.

Već je Hammovo i Ivšićevo svrstavanje oblika i deklinacije komparativa uz pridjeve na *-ski, -ji* moglo poslužiti kao putokaz kako opisivati komparative i superlativne pridjeva: opisivati ih upravo kao pridjeve na *-ski, -ji*, dakle kao pridjeve u kojih je u jednom obliku **neutralizirana** gramatička oznaka određenosti. Tada se tek iz njihove upotrebe, iz njihove sintaktičke pozicije, može zaključiti izriču li u danom kontekstu određenost imenice ili njezinu neodređenost:

Najbolji student dobiva stipendiju.

Kakav student?

Koji student?

Ivan je najbolji.

Kakav student?

Na temelju izloženoga valjalo bi zaključiti:

1. I u oblicima komparativa i u oblicima superlativa došlo je do neutralizacije značenjske opreke određeno \neq neodređeno, kao i u pridjeva na *-ni*, *-ski*, *-ji*. To znači da bi ih se na **morfološkoj razini** trebalo opisivati na isti način kao i pridjeve na *-ni*, *-ski*, *-ji*, dakle kao pridjeve koji imaju samo zamjeničku, dužu sklonidbu.

2. Iz tipa promjene (zamjeničke) pridjeva u komparativu i superlativu ne može se zaključivati o sintaktički relevantnoj semantičkoj kategoriji određenosti pridjeva, tj. ne može se zaključivati jesu li neki oblici samo određeni i izriču li samo određenost imenicom označenog sadržaja, kakav se inače izriče pridjevima u određenom obliku, i to onih u kojih je sačuvana izrazna i sadržajna opreka određeno \neq neodređeno, a koja se u nekim jezicima iskazuje upotrebom određenoga ili neodređenoga člana. U prilog toj tvrdnji mogu se navesti primjeri u kojih su komparativi i superlativi dio predikata, dakle u kojemu su oni predikatno ime:

On je brži. On je najpametniji.

Po pravilima koja vrijede u hrvatskom jeziku, u toj su poziciji mogući samo pridjevi u neodređenom obliku (ako oblikom razlikuju određenost i neodređenost) i s neodređenim značenjem, dok se oblikom određeni pridjevi u određenom značenju u toj poziciji smatraju neovjerenima. Neovjereni su i kao predikatni proširci:

**Kaput je poderani. *List je prazni.*

**On je došao mokri. *Plakao je tužni.*

3. Na semantičkoj razini, na razini značenja tih oblika valjalo bi upozoriti na to da komparativi i superlativi pridjeva mogu jednim oblikom, u kojemu je neutralizirana oznaka određenosti, izricati i određenost i neodređenost, ovisno o tome odgovaraju li na pitanje *kakav* ili *koji*. Ako odgovaraju na pitanje *kakav*, oblici komparativa i superlativa značenjski su neodređeni, a ako odgovaraju na pitanje *koji*, značenjski su određeni. Iz toga izlazi i drukčiji pristup analizi potvrđenih primjera tipa:

Brat je najpametniji.

Najbolji učenik bit će nagrađen.

U oba slučaja valja reći da se superlativ sklanja po zamjeničkoj promjeni po kojoj se sklanjaju određeni oblici opisnih pridjeva u pozitivu. U prvom slučaju superlativom se kazuje samo kakvoća, kvaliteta osobine, i stoga on odgovara na pitanje *kakav*. U drugom slučaju može se pridjevom u superlativu izricati ili samo kvaliteta osobine imenicom označenog sadržaja – tada odgovara na pitanje *kakav* – ili se tom osobinom može izricati i određenost imenicom označenoga sadržaja i identificirati, izdvojiti tom osobinom jednoga od referenata označenog imeničkim sadržajem, i tada superlativ odgovara na pitanje *koji*.

4. Pri analizi značenja oblika komparativa i superlativa valja voditi računa i o sintaktičkim ograničenjima pri njihovoj upotrebi u rečenici: pridjevi u komparativu i superlativu u određenom značenju, bez obzira na oblik, nisu u hrvatskom jeziku ovjereni ni kao predikatna imena, ni kao predikatni proširci. Ovjereni su samo kao atributi.

Tom nužnom dopunom opis, a napose sintaktički opis, precizira se, a sam opis semantičke kategorije određenosti imenica koja može imati svoj izraz u određenom obliku pridjeva, oslobađa se morfološke sputanosti. Određenost dakle valja opisivati kao značenjsku kategoriju koja može imati svoj poseban izraz u nekim tipovima pridjeva, ali njezina opstojnost nipošto se ne smije vezivati uz opstojnost posebnih, vlastitih izraznih sredstava na morfološkoj razini. Drugim riječima: nije dobro tražiti uzajamno jednoznačan odnos između semantičkih kategorija i njihova izraza na morfološkoj razini te iz nepostojanja takva odnosa zaključivati o dokinuću opstojnosti semantičkih kategorija, pa tako i kategorije određenosti. Nepostojanje uzajamno jednoznačnog odnosa između sadržaja opreke određeno \neq neodređeno i na morfološkoj razini različitosti izraza te kategorije svjedoči o ekonomiziranju u jeziku: sa što manje posebnih oblika izricati istu količinu sadržaja.

Citirana literatura

- Brozović, Dalibor (1988) *Jezik, srpskohrvatski/hrvatskosrpski, hrvatski ili srpski*, separat iz II. izdanja *Enciklopedije Jugoslavije*, JLZ "Miroslav Krleža", Zagreb, str. 1–119.
- Hamm, Josip (1967) *Kratka gramatika hrvatskosrpskog književnog jezika za strance*, ŠK, Zagreb.
- Hamm, Josip (1963) *Staroslavenska gramatika*, ŠK, Zagreb.
- Ivšić, Stjepan (1970) *Poredbena slavenska gramatika*, ŠK, Zagreb.
- Katičić, Radoslav (1986) *Sintaksa hrvatskog književnog jezika*, JAZU – Globus, Zagreb.
- Maretić, Tomo (1899) *Gramatika i stilistika hrvatskoga ili srpskoga književnog jezika*, Zagreb.
- Pranjeković, Ivo (2000) Izražavanje neodređenosti/određenosti u hrvatskome jeziku, *Riječki filološki dani*, zbornik radova, knj. 3, str. 343–350.
- Řehák, Vladimír (1968) *Od hipotetičkog do egzaktnog u jeziku*, ŠK, Zagreb.
- Silić, Josip (2000) Kategorija neodređenosti/određenosti i načini njezina izražavanja, *Riječki filološki dani*, zbornik radova, knj. 3, Rijeka, str. 401–405.
- Znika, Marija (1988) *Odnos atribucije i predikacije*, HFD, Zagreb.

DEFINITENESS OF COMPARATIVE AND SUPERLATIVE

Summary

The paper analyses comparatives and superlatives of descriptive adjectives as regards their possibility to express the category of definiteness and a type of inflection. It pursues their course of history and reveals that these adjectives also used to have two forms so as to express two contents. Only a single one of the two forms was to remain, which is confirmed in grammar books, as well as its type of inflection, but nothing whatsoever is claimed about the content which the form expresses.

Therefore, while determining the category of definiteness, the paper does not depart from the expression of the category but from its content and considers the form in which the content is being realized.

Since the distinction expressed between definite and indefinite forms of descriptive adjectives has been lost, and accordingly between superlatives and comparatives, the latter are to be examined owing to their single form like other adjectives which cannot distinguish between definiteness and indefiniteness by their form. It implies that comparative and superlative forms of descriptive adjectives should be considered as relative and possessive adjectives with the category of definiteness being neutralized in one of the forms.

That is not to say that it has completely disappeared, but only lost the expression for its counterpart – indefiniteness.

Ključne riječi: (ne)određenost, komparativ, superlativ, izraz, sklonidba, značenje

Key words: (in)definiteness, comparative, superlative, expression, inflection, meaning